

рѣдъ нощъ. Земята спокойно спи подъ дебелия снѣгъ, който свѣти чакъ до безкрайни далечини. Никжде не пѣ пѣтель, нелае куче.

Селскитѣ кѣщурки се протѣгатъ като разхвърлени, бѣли кѣделки. Въ прозорцитѣ имъ трепти слаба свѣтлина отъ свититѣ лампи или кандилцата. Утрѣ е св. Силвестъръ—защитникътъ на земеделския добитъкъ.

Стопанитѣ спятъ, ала и чакатъ неговото настѣпване,

Изведнѣжъ засвири гѣдулка. Псетата лавнаха. По двороветѣ засвѣткаха фенери. Надъ селото полетѣха неясни думи отъ бурна пѣсень.

Ванчовиятъ дѣдо чу, стана, издигна фитила на лампата, запали фенера и хвърли нѣколко цепеници въ печката. Всички се размърдаха.

Ванчо потри очи, седна връзъ чергитѣ и мижишкомъ попита:

— Тръгнаха ли вече, дѣдо?

— Охоо! Послушай, Ване, — засочи дѣдо му къмъ пѣтната врата.

Внучето се вслуша. Гѣдулката явно идѣше къмъ тѣхъ. На вратата силно се зачука. Ванчовиятъ татко грабна фенера и бързо излѣзе.

Ванчо скочи и се залови за прозореца.

Баща му отвори вратата. Гѣдулката засвири въ двора. Следъ нея влѣзоха десетина ергени съ два фенера.

Малкиятъ нахлузи панталонкитѣ си и припна навънъ. Тамъ бѣха вече всички отъ кѣщи. Премѣненитѣ момци чакаха предъ волския оборъ.

Чичо Иванъ отвори вратата. Фенеритѣ свѣтнаха отъ дветѣ и страни.

Въ тоя оборъ лежахъ само Чевгаря и Сивчо. Тѣ и други